

ת"פ 48795/06/12 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד חוסאם טהה

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 48795-06-12 מדינת ישראל נ' טהה
בפני כב' השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא ע"י
ב"כ עו"ד אריאל אודרברג
נגד
חוסאם טהה ע"י ב"כ עו"ד יהודה שושן

גזר-דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של הסגת גבול, בניגוד לסעיף 447(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; גניבה, בניגוד לסעיף 384 לחוק העונשין; ושהייה בלתי חוקית בישראל, בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לארץ ישראל, התשי"ב - 1952.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין התאריכים 26.2.12 ל-28.2.12 נכנס הנאשם לבית ברחוב גורדון 27 ברעננה, בו מתגוררים נטשה וג'רמי אליסטון (להלן: "המתלוננים"). הנאשם נכנס לבית מפתח בחלון, וזאת בכוונה לבצע עבירה. הנאשם נטל מתוך הבית מעיל השייך למתלוננים. כל זאת עשה הנאשם כאשר הוא שוהה בישראל שלא כדין.
3. הסדר הטיעון הושג בין הצדדים לאחר שנשמעה מרבית מפרשת התביעה ולאחר שכתב האישום המקורי, אשר ייחס לנאשם עבירות של שהייה בלתי חוקית, התפרצות וגניבה של רכוש שכלל תכשיטים רבים, תוקן כאמור. במסגרת ההסדר, הוסכם כי המאשימה תעתור לעונש ראוי של 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים, ואילו ההגנה תהא חופשית בטיעוניה.
4. כבר נאמר כי עבירות הרכוש הפכו זה מכבר ל"מכת מדינה", אשר יש להילחם בה באמצעות הטלת עונשים מרתיעים ומוחשיים. הערכים החברתיים המוגנים בעבירות הסגת הגבול והגניבה הם שמירה על קניינו של אדם, שמירה על בטחונם האישי של האזרחים והגנה על המקום בו האזרח אמור להרגיש בטוח ומוגן - "בית-מבצרו". לא אחת נאמר כי עבירת ההתפרצות, כמו גם עבירת הסגת הגבול, עלולה לייצר סיטואציות בהן יפגוש הפורץ או משיג הגבול בבעל הבית, מפגש שיכול להתפתח לאלימות מצד הפורץ או משיג הגבול או כדי להימלט מהמקום מבלי להיתפס. הודגש בפסיקה כי על העונש המוטל על הנאשם לבטא, בין היתר, את תחושת הפגיעה והחדירה לפרטיות שחווים בעלי הבית, כמו גם את הטראומה שנגרמת להם עם שובם לביתם שנפרץ ושנגנבו ממנו דבריהם האישיים (ראה בענין זה ע"פ 7453/08, **מדינת ישראל נ' אואזנה ואח'**; רע"פ 1708/08, **לוי נ' מדינת ישראל**).

עוד יש להדגיש כי ענישה מוחשית נדרשת נוכח הקלות הבלתי נסבלת שבביצוע העבירות והרווח הכלכלי הקל שהן משיאות לעבריינים.

הדברים אמורים ביתר שאת, עת מדובר בנאשם אשר שוהה בישראל שלא כדין ומנצל שהייתו בה לביצוע עבירות רכוש והסגת גבול. הערך המוגן בעבירת הכניסה שלא כדין לישראל הוא שמירה על גבולותיה של המדינה, פיקוח על הבאים בשעריה ומניעת פגיעה בריבונותה. בשל המצב הבטחוני השורר במדינה, פיקוח על הבאים בשעריה הכרחי גם כדי לשמור על בטחון המדינה ובטחון אזרחיה.

עוד יש להביא בחשבון, בעת קביעת מתחם העונש ההולם וקביעת עונשו של הנאשם, את העובדה כי העבירות אותן ביצע הנאשם קשות לגילוי וכי רשויות אכיפת החוק משקיעים מאמצים רבים לגילוי העבריינים ומקרה זה יוכיח - מעצרו של הנאשם התאפשר הודות לגילוי די אן אי של הנאשם במקום ביצוע העבירה.

5. הצדדים הניחו בפני פסיקה שיש בה, לטענתם, כדי ללמד מהו מתחם העונש ההולם למקרה שבפני. מטבע הדברים, נסיבות ביצוע העבירות שונות ממקרה אחד למשנהו, כמו גם נסיבותיהם האישיות של הנאשמים העומדים לדין.

ואולם, אחד מגזרי הדין שהוגשו לעיוני דומה עד מאוד - מבחינת נסיבות ביצוע העבירות ומבחינת נסיבות מבצע העבירות - למקרה דנן. מדובר בת"פ (ב"ש) 46104-11-13, **מדינת ישראל נ' אלבטאט**, גזר הדין ניתן על ידי כב' הש' בן טולילה ביום 12.1.14. באותו מקרה דובר בנאשם כבן 19 שנים, תושב שטחי הרשות הפלסטינית, אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות שהייה בלתי חוקית, הסגת גבול וגניבה. על פי העובדות, נכנס הנאשם לחנות רהיטים וגנב ממנה זוג תפילין. לנאשם הרשעה קודמת בגין ביצוע עבירות דומות, במסגרתה נגזרו עליו 10 חודשי מאסר.

לאחר שפירט את הערכים המוגנים בכל עבירה, גזר כב' הש' בן טולילה על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך שהוא קובע:

"מדיניות הענישה הנוגעת לעבירות של הסגת גבול נעה בין מאסרים מותנים וחודשי מאסר קצרים עד לתקופה של 12 חודשי מאסר בפועל. בענייננו, בשים לב לערכים המוגנים, מידת הפגיעה בהם ומדיניות הענישה ההולמת, מצאתי כי מתחם העונש ההולם מן הראוי שינוע בין 4 חודשים ל-10 חודשי מאסר בפועל".

לענין מתחם העונש ההולם בעבירת שהייה בישראל שלא כדין, כשעבירה זו ניצבת לבדה ללא עבירות נלוות, ראה רע"פ 4088/13, **הדרי נ' מדינת ישראל**, בו אושר מתחם שבין חודש ל-6 חודשי מאסר בפועל, ובמקרים המתאימים אף מאסר על תנאי.

6. בענייננו, ראיתי לקבוע את מתחם העונש ההולם בדומה לזה שנקבע על ידי כב' הש' בן טולילה, בשים לב לעובדה כי מדובר באותן עבירות, במעשים דומים ובנסיבות ביצוע דומות. על כן, אני רואה במעשיו של הנאשם "ארוע אחד" (סעיף יג(א) לחוק העונשין) וקובע כי **מתחם העונש ההולם בגין העבירות שביצע נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל ועד 10 חודשי מאסר.**

7. הסנגור הנכבד מבקש להסתפק בהטלת עונש מאסר על תנאי בלבד. כפי שפורט על ידי לעיל, אינני סבור כי

עונש מאסר על תנאי הינו עונש הולם בענייננו, ואולם בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם, אתחשב בחלק מטיעוני הסנגור, כדלקמן:

- הנאשם תושב הרשות הפלסטינית, יליד 1978, אב ל-3 ילדים הסמוכים על שולחנו. הטלת עונש מאסר לתקופה ארוכה תפגע בילדיו ובפרנסתם. נסיבה זו אינה חריגה ורלוונטית למרבית השוהים הבלתי חוקיים שנכנסים בשערי המדינה ועל כן, ניתן לה משקל מוגבל.
- הנאשם עובד בשתי עבודות על מנת לפרנס את משפחתו - האחת הובלת מים במשאית לכפרי האזור; השניה בחברת דלתא להשכרת כלי רכב.
- הנאשם נכנס לשטח מדינת ישראל כדי לחפש עבודה. גם לטיעון זה ניתן משקל מוגבל שכן הנאשם ניצל שהותו בארץ לביצוע עבירות פליליות.
- העבירות בוצעו בפברואר 2012, דהיינו לפני כ-3 שנים; הנאשם נעצר ושוחרר כעבור 6 ימים ומאז לא ביצע עבירות נוספות. כמו כן, הנאשם הקפיד להתייצב למשפטו.
- כתב האישום תוקן לקולא בשל קושי ראיתי ומייחס לנאשם הסגת גבול (להבדיל מהתפרצות) וגניבת מעיל (להבדיל מתכשיטים רבים).
- הנאשם בחר להודות בביצוע העבירות וליטול אחריות, זאת חרף הקושי הראיתי בתיק.
- למן הרשעותיו הקודמות של הנאשם, שעניין שהייה שלא כדין וביצוע עבירות רכוש, מן השנים 2000 ו-2002, בגין ריצה שני עונשי מאסר, לא הסתבך הנאשם בביצוע עבירות חדשות נוספות.
- מאליו מובן כי חרף טיעוניו של ב"כ המאשימה לענין עברו הפלילי של הנאשם מן השנים 2000 ו-2002, הרי שעבר זה התיישן, ולאור סעיף 19(א) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א - 1981, לא לקחתי את הרשעותיו הקודמות של הנאשם במניין השיקולים בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

8. אינני מקבל טיעונו של הסנגור לפיו הנאשם "מופלה לרעה" ביחס לנאשמים שהינם אזרחי מדינת ישראל בכך שנמנע ממנו תסקיר של שרות המבחן ובכך שאין אפשרות לשקול בעניינו הטלת עבודות של"צ או עבודות שרות - ראשית, בטיעוניו לעונש הביא הסנגור בפני בית המשפט תמונה מלאה ונרחבת אודות נסיבות חייו של הנאשם, נסיבות ביצוע העבירות על ידו ויחסו אליהן; שנית, מטבע הדברים, כאשר בשוהה בלתי חוקי עסקינן, לא ניתן להטיל על הנאשם ענישה לריצוי בעבודות שרות (או של"צ) ובכך "להכשיר" את שהייתו בארץ ועובדה זו צריכה להילקח בחשבון על ידי הנאשם בעת ביצוע העבירות. תושב זר לא יכול להשתלב בתוכניות טיפול, לבצע צו מבחן או שירות למען הציבור עקב אי יכולתו לשהות בשטח ישראל, ואי קיומה של יכולת לפקח עליו בהיותו נתון מחוץ לשטח ישראל. דברים אלו עומדים בבסיס הרציונאל של הוראות חוק הכניסה לישראל ובשל הרצון להבטיח את הערכים המוגנים הנזכרים לעיל.

ואולם, על מנת להפיס דעתו של הסנגור אומר כי ממילא לא נשקלה על ידי האפשרות להטיל על הנאשם עונש לריצוי

בעבודות שרות או של"צ.

9. עונשו של הנאשם, איפוא, ייקבע מעט מתחת למרכז המתחם שנקבע על ידי.

10. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו (20.6.12-25.6.12).

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה בה הורשע וכל עבירת רכוש.

ג. קנס בסך 1,000 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.3.15.

ד. פיצוי למתלוננים בסך 1,000 ₪ אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.3.15.

ב"כ המאשימה יעביר למזכירות בית המשפט פרטי המתלוננים.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית סוהר "הדרים" ביום 18.1.15 בשעה 12:00, כשבידו תעודה מזהה.

תשומת לב שלטונות שב"ס לכך כי הנאשם מאובחן כמי שסובל מאבנים בכליות וכמי שניתוח אמור להיקבע בעניינו.

מאליו מובן כי יש להעניק לנאשם כל טיפול רפואי, לרבות הוצאתו לניתוח, באם יצטרך.

הערבויות הקיימות בתיק יעמדו בתוקפן עד להתייצבות הנאשם למאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י' כסלו תשע"ה, 02/12/2014, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אודרברג, הנאשם וב"כ עו"ד יהודה שושן.